

ELINIKÄINEN OMISTAUTUMINEN

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta

1. toukokuuta 2005 • Oakland, Kalifornia, Yhdysvallat

Veljeni ja sisareni. Olen kiitollinen kuorolle sykhdyttävästä ja innoittavasta musiikista, ja kiitän vaarnanjohtaja Steven Edgreniä tuosta esittelystä.

On ilo olla täällä Oaklandissa. Niille teistä, jotka olette täällä, ja niille teistä, jotka olette muissa paikoissa, kiitos läsnäolostanne.

Olen iloinen siitä, että saan puhua tälle 18–30-vuotiaiden nuorten aikuisten kuulijakunnalle. Nuorin tyttäreemme on tässä ikäryhmässä. Samaten ovat 15 meidän 28 lastenlapsestamme. Tunnen siis erityistä kiinnostusta 18–30-vuotiaita kohtaan.

Eläkää päivästä toiseen evankeliumin mukaan

Puhuessani teille puhun tulevaisuudelle. Te olette tulevia johtajia liike-elämässä, koulutuksessa, tieteissä, kaupungeissa, valtioissa ja kansakunnissa sekä kirkossa. Mikä vielä tärkeämpää, te olette kirkon perheiden tulevia johtajia.

Valmistautuessani tähän iltaan tutkin kirkon koululaitoksen nuorille aikuisille tarkoitettussa takkavalkeaillassa hiljattain pidettyä puhetta. Päivämäärä oli sunnuntai, 6. helmikuuta, ja paikkana oli Marriott Center BYU:ssa. Puhujana oli vanhin Russell M. Nelson kahdentoista koorumista. Minulle hänen puheensa tutkiminen oli sekä ylentävää että koskettavaa.

Muistatte, että vanhin Nelson pyysi teitä ajattelemaan itseänne, "ei sellaisina kuin olette nyt, vaan sellaisina, jollaisia teistä voi tulla 50 vuoden kuluttua". Hän kysyi: "Mitä haluatte olla 50 vuoden kuluttua?" Sitten hän esitti suuren sanoman uskosta ja perheistä. Hän kertoi omasta elämästään ja rakkaan kumppaninsa Dantzelin elämästä. Hän puhui heidän pitkästä kamppailustaan hankkia koulutus. Hän puhui valinnoista, joita he olivat tehneet naimisissa ollessaan etsiessään ensin Jumalan valtakuntaa. Hän sanoi, että usko oli ollut heidän avioelämänsä johtotähti. Hän muisteli lähettäneensä ensimmäisen laskun kirurgisista toimenpiteistä vasta yli 12 vuoden päästä valmistumisestaan lääketieteellisestä tiedekunnasta. Siinä vaiheessa heillä oli viisi lasta. Voitte kuvitella, millaista uskoa he osoittivat ja millaisia

uhrauksia he tekivät edistyäkseen perheenä, kun tohtori Nelson suoritti loppuun pitkän ammatillisen valmentautumisvaiheen. (Ks. "Usko ja perheet", Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille, 6. helmikuuta 2005, s. 1–2.)

Jos kuulitte vanhin Nelsonin suuren sanoman huhtikuun yleiskonferenssissa, tiedätte, miksi minusta oli koskettava kokemus lukea hänen viime helmikuun 6. päivänä pitämänsä kirkon koululaitoksen puhe. Tuossa puheessa hän kiitti suurenmoisella ja ansaitulla tavalla rakasta elämäkumppaniaan, joka vain kuusi päivää myöhemmin kuoli äkillisesti. Todellakin, kuten vanhin Nelson meille opetti, elämä tarjoaa joitakin odottamattomia yllätyksiä, ja siksi meidän itse kunkin on paitsi hyvä katsoa eteenpäin siihen, mitä haluamme olla 50 vuoden kuluttua, niin myös elää päivästä toiseen siten, että olemme aina valmiit, jos meidät äkillisesti kutsutaan kotiin.

"Katsokaa, että teette sen"

Viime viikolla puhuin erään kahdentoista koorumin jäsenen kanssa kommentteista, joita olimme saaneet huhtikuun konferenssipuheistamme. Ystävänä kertoi jonkun sanoneen hänelle: "Minä nautin todella puheestasi." Olimme yhtä mieltä siitä, ettei se ollut sellainen kommentti, jollaisia haluamme saada. Kuten ystävänä sanoi: "Minä en pitänyt sitä puhetta, että siitä *nautittaisiin*. Minä hän oikein minua pitää? Jonkinlaisena viihdyttäjänäkö?" Eräs toinen koorumimme jäsen liittyi keskusteluun sanomalla: "Se tuo mieleeni tarinan eräästä hyvästä papista. Kun muuan seurakunnan jäsen sanoi: 'Minä nautin todella saarnastanne tänään', pappi vastasi: 'Siinä tapauksessa ette ymmärtänyt sitä.'"

Saatatte muistaa, että tässä huhtikuun konferenssissa puhuin pornografiasta. Kukaan ei ole sanonut minulle "nauttineensa" siitä puheesta – ei yksikään! Itse asiassa siinä ei ollut mitään nautinnollista minullekaan.

Puhun näistä viimeaikaisista keskusteluista opettaakseni periaatteen, että johtavan auktoriteetin yleiskonferenssissa esittämää sanomaa – sanomaa, joka on valmistettu Hengen vaikutuksella edistämään Herran työtä – ei esitetä

siksi, että siitä nautittaisiin. Sen tarkoitus on innoittaa, ylentää, haastaa tai oikaista. Se esitetään, jotta se kuuluttaisiin Herran Hengen vaikutuksen alaisena sillä toivotulla tuloksella, että kuulija oppii puheesta ja Hengen kautta jotakin, mitä hänen pitäisi *tehdä* sen johdosta.

Kuningas Benjamin ymmärsi tämän periaatteen ja selitti sitä. Hänen suuri saarnansa, joka on merkitty muistiin Moosian kirjan ensimmäisiin lukuihin, alkaa näillä sanoilla:

”Veljeni, kaikki te, jotka olette kokoontuneet yhteen, te jotka voitte kuulla minun sanani, jotka puhun teille tänä päivänä; – – minä en ole käskenyt teitä tulemaan tänne ylös suhtautuaksenne kevytmielisesti niihin sanoihin, jotka minä puhun, vaan jotta te kuuntelisitte minua ja aukaisisitte korvanne, jotta kuulisitte, ja sydämenne, jotta ymmärtäisitte – –” (Moosia 2:9).

Kuten tämä profeetta ja kuningas opetti, kun me tulemme kuulemaan Herran palvelijaa, meidän ei pidä ”suhtautua kevytmielisesti sanoihin”, jotka hän puhuu. Velvollisuutemme on avata korvamme kuulemaan ja sydämemme ymmärtämään. Ja se, mitä meidän tulee yrittää ymmärtää, on se, mitä meidän tulee *tehdä* sanoman johdosta. Olen varma siitä, että sitä kuningas Benjamin tarkoitti, koska myöhemmin suudessa sanomassaan hän sanoi: ”Ja nyt, jos uskotte kaiken tämän, katsokaa että teette sen” (Moosia 4:10). Muistakaa tämä periaate, kun puhun teille tänä sapa-tinpäivänä.

”Levollista ja vakaata elinikäistä omistautumista”

Olen antanut puheelleni otsikoksi ”Elinikäinen omistautuminen”. Lainasin tämän otsikon Illinoisin kuvernööri Adlai E. Stevensonilta, joka oli Yhdysvaltojen demokraattisen puolueen presidenttiehdokkaana vuosina 1952 ja 1956. Hän oli hieno mies ja olisi ollut presidentti, ellei hän olisi kilpaillut hyvin suosittua vastustajaa Dwight D. Eisenhoweria vastaan.

Puhuessaan Amerikan sotaveteraanijärjestön kokouksessa Stevenson esitti viisaan ajatuksen isänmaallisuudesta. Hän sanoi, ettemme me tarvitse ”lyhyitä, kiihkeitä tunteenpurkauksia vaan levollista ja vakaata elinikäistä omistautumista” (27. elokuuta 1952 pidetty puhe, lainattuna julkaisussa *Familiar Quotations*, toim. John Bartlett, 1955, s. 986). Pidän siitä – ei ”lyhyitä, kiihkeitä tunteenpurkauksia vaan levollista ja vakaata elinikäistä omistautumista”. Käytän

tätä isänmaallisuuden kuvausta kaavana siihen, kuinka meidän tulee elää evankeliumin mukaan.

Jotkut ihmiset elävät evankeliumin mukaan ”lyhyinä, kiihkeinä tunteenpurkauksina”, joita seuraa pitkä kausi horjahduksia tai katkonaista tai epäsäännöllistä suoriutumista. Se, mitä me tarvitsemme eläessämme evankeliumin mukaan, on ”levollista ja vakaata elinikäistä omistautumista”.

Mitä siis tarkoittaa se, että noudatamme käskyjä, pidämme liittomme ja palvelemme Herraa ”levollisella ja vakaalla elinikäisellä omistautumisella”? Se tarkoittaa sitä, että olemme sataprosenttisia myöhempien aikojen pyhiä sata prosenttia ajasta. Pyhien kirjoitusten termin se tarkoittaa sitä, että noudatamme ohjetta, jonka kuningas Benjamin antoi kansalleen: ”Minä tahdon teidän olevan lujia ja järkkymättömiä, tekevän aina runsaasti hyviä tekoja, jotta Kristus, Herra Jumala Kaikkivaltias, voi sinetöidä teidät omikseen” (Moosia 5:15). Se tarkoittaa sitä, että noudatamme isä Lehin pyyntöä, jonka hän esitti epäroivälle pojalleen: ”Oi jospa olisit tämän laakson kaltainen, vahva ja luja ja järkkymätön Herran käskyjen pitämisessä!” (1. Nefi 2:10).

”Elinikäinen omistautuminen” edellyttää sitä, että ihminen on levollinen ja vakaa, päättäväinen ja järkähtämätön. Me pidämme lujasti kiinni liitoistamme ja Herran palvelijoiden johdosta ja opetuksista, niin ettemme, kuten apostoli Paavali kirjoitti, ”enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä” (Ef. 4:14). Se on mittapuumme ja tavoitteemme. Tämä järkähtämätön vaatimus edellyttää, että vältämme äärimmäisyyksiä. Suorituksemme pitäisi olla omistautuneen palvelijan vakaat sata prosenttia, ei fanaatikon kiihkeää ja tilapäistä sataakahtakymmentä prosenttia.

Eräs arvostettu opettaja, joka minulla oli BYU:ssa monta vuotta sitten, esitti tämän määritelmän fanaatikosta: ”Fanaatikko on ihminen, joka on menettänyt näkyvis-tään tavoitteensa mutta kaksinkertaistanut pyrkimyksensä päästä siihen.” Tuo määritelmä on ollut minulle hyvä opas kautta elämäni, ja suosittelen sitä teille. Älkää pyrkikö osoittamaan omistautumistanne fanaattisella liioittelulla tai muilla ”olen pyhempi kuin sinä”-osoituksilla. Me maksamme kymmenyksemme, mutta me muistamme, että kymmenykset on vakaa kymmenen prosenttia – ei kahdeksan prosenttia eikä etenkään ajoittaisia tai kiihkeitä kahdentoista prosentin puuskia.

Tämä tuo mieleeni huolen, jonka presidentti Harold B. Lee ilmaisi minulle ollessani BYU:n rehtori. Hieman ennen kuin Provon temppeli vihittiin, hän kertoi minulle olevansa huolestunut siitä, että lähellä oleva temppeli saisi jotkut BYU:n opiskelijat käymään temppelissä niin usein, että he laiminlöisivät opintonsa. Hän kehotti minua työskentelemään BYU:n vaarnajohtajien kanssa ja huolehtimaan siitä, että opiskelijat ymmärsivät, että jopa jotakin niin pyhää ja tärkeää kuin temppelipalvelu piti tehdä viisaasti ja järjestyksessä, jotta opiskelijat eivät laiminlöisi opintoja, joihin heidän pitäisi keskittyä eniten opiskeluvuosinaan BYU:ssa.

Hyvien periaatteiden liioitellun toteuttamisen vaarat

Vuosikymmen sitten puhuin aiheesta ”Vahvuutemme voivat kukistaa meidät” (*Valkeus*, toukokuu 1995, s. 10–23). Puhuin siitä, mitä tapahtuu, kun otamme hyvän periaatteen tai käskyn ja sovellamme sitä liikaa. Annoin 20 esimerkkiä. Olen sovittanut niistä viisi tämänhetkiseen pyyntööni, että me osoitamme levollista ja vakaata elinikäistä omistautumista emmekä sitä, mitä kuvernööri Stevenson kutsui ”lyhyiksi, kiihkeiksi tunteenpurkauksiksi”.

Onkin sopivaa, että ensimmäinen esimerkkini koskee isänmaallisuutta. Jopa rakkaus isänmaahan, jos se vie-dään äärimmäisyyksiin, voi vahingoittaa meitä hengellisesti. On joitakuista kansalaisia, joiden isänmaallisuus (kuten he sen määrittelevät) on niin kiihkeää ja kaikkienielevää, että se näyttää kumoavan kaikki muut velvoitteet, mukaan lukien perheen ja kirkon. Kuulemme esimerkiksi joistakuista (niin kutsutuista) isänmaanystävistä, jotka osallistuvat yksityisten armeijoiden toimintaan tai varustavat niitä ja tekevät omia valmistelujaan aseellisten selkkausten varalle. Heidän ylenmääräinen halunsa yhdellä isänmaallisuuden alueella vahingoittaa heitä hengellisesti, kun he vetäytyvät kirkkoyhteisöstä ja irrottautuvat niiden siviiliviranomaisten hallinnasta, joille meidän kaikkien käsketään 12. uskonkappaleessamme olla alamaisia.

Toinen esimerkkini koskee ihmisiä, jotka ovat äärimmäisyyksiin asti sitoutuneet johonkin tiettyyn Jeesusen Kristuksen evankeliumin oppiin tai käskyyn. Tämä voi olla tavaton keskittyminen sukututkimukseen, epätavallisen kiihkeä sitoutuminen perustuslain mukaiseen hallitsemiseen tai jokin muu kaiken muun poissulkeva kiinnostuksen kohde.

Unohtumattomassa sanomassaan lokakuun 1971 konferenssissa vanhin Boyd K. Packer vertasi evankeliumin täyteyttä pianon koskettimistoon. Hän muistutti meitä siitä, että ihminen voi ihostua yhteen ainoaan koskettimeen, kuten yhteen oppiin, jota hän haluaa kuulla soittettavan aina uudelleen. Hän selitti:

”Jotkut kirkon jäsenet, joiden tulisi tietää paremmin, valitsevat ’harrastukseksi’ koskettimen tai pari ja pimputtavat niitä lakkaamatta. – He kadottavat näkyvistäään evankeliumin täyteyden – [jonka he hylkäävät] ja suosivat sen sijaan jotakin lempisäveltään. Tämä aiheuttaa liioittelua ja vääristymistä johtaen heidät lupumukseen.” (”Ainoa totinen ja elävä kirkko”, *Valkeus*, toukokuu 1972, s. 212.)

Voisimme sanoa sellaisista henkilöistä samoin kuin Herra sanoi Shakers-lahkosta, että ”he haluavat tuntea totuuden osaksi mutta eivät kokonaan” (OL 49:2). Niinpä sanon: Varokaa lempikosketinta. Jos soitatte vain yhtä kosketinta tai vakavasti vaarannatte evankeliumin koskettimiston täydellisen harmonian, harhaudutte pois suositellusta levollisesta ja vakaasta elinikäisestä omistautumisesta.

Keskellä näitä esimerkkejä hyvien periaatteiden äärimmäisyyksiin viemisen vaarasta minun on tunnustettava yksi omista puutteistani. Olette kuulleet vanhan sanonnan: ”Älä ole ensimmäisiä kokeilemaan uutta äläkä viimeisiä jättämään vanha.” Kun puhutaan tämän sukupolven teknologian ihmeistä kuten tietokoneesta, minä taidan olla viimeinen, joka jättää vanhan.

Käytän yhä kirjoituskonetta. Yli 50 vuoden ajan olen kirjoittanut kirjeet ja muistiot ja koonnut osia puheistani kirjoituskoneella toisensa jälkeen. Muutama vuosi sitten viimeisin niistä, luotettava vanha kannettava kirjoituskoneeni, kului viimein loppuun. Aloin etsiä sille seuraajaa. Sitä ei ollut helppo löytää.

Se teknologian sukupolvi, joka seurasi tavallista kirjoituskonetta, oli sähkökirjoituskone. Minä hyppäsin kokonaan sen yli. Seuraavaksi tulivat sanojenkäsittelylaitteet ja yhä hienostuneemman tason tietokoneet, jollaista kyvykäs sihteerini Margie McKnight käytti tuottaessaan lukuisia luonnoksia tästä puheesta. Myymälöissä myydään nykyään tietokoneita, joten minun ei olisi pitänyt yllättyä, kun nuori myyjä tuijotti minua ilmeettömänä, kun kysyin tavallista kannettavaa kirjoituskonetta. Eräs kaveri, jolla oli luova mielikuvitus, esitteli ylpeänä sähkökirjoituskonetta, joka oli niin pieni ja kevyt, että sen voi kantaa yhden pistorasian luota toisen luo, ja kysyi, sellaisenko halusin.

Lopulta löysin pienen kaupan, jonka harmaantunut vanha omistaja tiesi, mikä tavallinen kannettava kirjoituskone on. Hänellä oli vielä yksi niitä takahuoneessa, ja minä ostin sen innoissani. Omistaja oli hieman hämillään siitä, mitä aion tehdä sillä. Hän oli niin kohtelias, ettei kysynyt suoraan vaan esitti arvauksen. Ojentaessaan minulle uuden kannettavan kirjoituskoneeni hän sanoi: "Näitä ei myydä enää monta. Harrastatte varmaankin paljon retkeilyä." Tositarina.

Jatkan kolmannella esimerkillä vastakkaisuudesta vakaan omistautumisen ja lyhyiden kiihkeiden tunteenpurkausten välillä. Halu uhrata Herran työhön kaikki, mitä meillä on, on varmastikin omistautumisen merkki. Itse asiassa se on eräs liitto, jonka me teemme pyhissä paikoissa. Mutta se täytyy rajoittaa tarkoin niihin uhrauksiin, joita Herra ja Hänen johtajansa ovat pyytäneet meiltä tänä aikana. Meidän tulee sanoa Alman tavoin: "Miksi haluaisin enempää kuin tehdä sen työn, johon minut on kutsuttu?" (Alma 29:6.) Ihmiset, jotka pitävät riittämättömänä kymmenystensä ja uhriensa maksamista ja työtä tehtävässä, johon heidät on kutsuttu, voivat helposti joutua kulttien ja muiden eriskummallisten ilmiöiden pauloihin, joita minä kutsun "kiihkeiksi purkausteiksi" heidän halukkuudelleen uhrata.

Neljäs esimerkki koskee tavoitteita. Tavoitteisiimme keskittymisessä on suurta voimaa. Olemme kaikki nähneet tällaisen keskittymisen suotuisia hedelmiä. Silti voimakas keskittyminen tavoitteisiin voi saada aikaan sen, että ihminen unohtaa vanhurskaiden *menetelmien* tärkeyden. Kun niin tapahtuu, suositeltava vakaa omistautuminen voi muuttua vaarallisen kiihkeäksi liioitteluksi.

Viides alue, jossa meidän on pyrittävä etenemään vakaasti ja vältettävä kiihkeää liioittelua, koskee raha-asioita. Meidän on käsketty antaa omastamme köyhille. Voiko tämän perustavaa laatua olevan kristillisen veloitteen täyttämisen viedä äärimmäisyyksiin? Kyllä voi. Olen nähnyt sen. Ehkä tekin olette nähneet ihmisiä, jotka ovat täyttäneet velvollisuuden antaa köyhille siinä määrin, että he ovat köyhdyttäneet oman perheensä antamalla muille sen omaisuutensa tai aikansa, jota olisi tarvittu perheenjäseniä varten.

Käyttääksemme vanhaa maanviljelysilmausta, meidän ei pitäisi syödä siemenviljaamme. Sellainen liioittelu vie meiltä kyvyn kylvää ja korjata seuraavan vuoden viljaa, jolla voisimme elättää perheemme ja josta voisimme

antaa köyhille. Kuningas Benjamin, joka käski kansansa ruokkia köyhiä, vaatii alastomia ja käydä katsomassa sairaita ja antaa heille apua (ks. Moosia 4:26), kehotti heitä myös katsomaan, "että tämä kaikki tehdään viisaasti ja järjestyksessä, sillä ihmistä ei vaadita juoksemaan nopeammin kuin hänellä on voimaa" (Jae 27; ks. myös OL 10:4).

Kun päätän viisi esimerkkiäni, minun on esitettävä varoitus. Periaatteen, jonka olen esittänyt, että meidän pitäisi edetä vakaasti omistautuneina ja välttää kiihkeää liioittelua, voidaan ymmärtää tarkoittavan, että meidän pitäisi olla "kohtuullisia kaikessa". Näin ei ole. Vapahtaja on käkenyt meidän palvella koko sydämeistämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme (ks. OL 4:2), etsiä "vakaasti iankaikkisuuden rikkauksia" (OL 68:31) ja olla "rohkeita todistuksessa Jeesuksesta" (OL 76:79). Hän on sanonut meille myös, että jos me olemme haaleita, Hän oksentaa meidät suustaan (ks. Ilm. 3:16). Esimerkkeihini sisältyvä ajatus on, että meidän tulee olla vakaita ja johdonmukaisia omistautumisessamme, sitoutumisessamme ja pyrkimyksissämme.

Seurustelua vaiko hengailua

Olen yrittänyt esittää esimerkkejä elinikäisen vakaan omistautumisen tärkeydestä ja olen varoittanut hyvien periaatteiden liioitellun toteuttamisen vaaroista. Ellen ole vielä onnistunut haastamaan teitä tarkastelemaan omaa käyttäytymistänne, niin ehkäpä viimeinen aiheeni tekee sen.

Puheessaan BYU:n promootiossa kaksi viikkoa sitten vanhin Earl C. Tingey viittasi äskeisen *Time*-lehden artikkeliin teidän ikäisistänne nuorista ihmisistä. Siinä sanotaan, että ikävuosista 18–25 on tullut "selvästi erotuva ja erillinen elämänvaihe, omituinen siirtyminen Mikämikämaahan nuoruuden ja aikuisuuden välillä, missä ihmiset viipyvät muutaman ylimääräisen vuoden [lykäten] – – aikuisen vastuuta" (Lev Grossman, "Grow up? Not So Fast", *Time*, 24. tammikuuta 2005, s. 44). Artikkelissa kuvataan näitä siirtymävaiheen yksilöitä "pysyvästi keskenkasvuisiksi – – parikymppisiksi peter-paneiksi" (s. 42). Esittäessään tämän analyysin BYU:sta valmistuvista ja heidän perheistään koostuvalle yleisölleen tutummin termein vanhin Tingey puhui "joidenkuiden yliopistosta valmistuvien päättämättömyydestä – – hyväksyä avioliiton ja perheen tuomat velvollisuudet" (promootiossa pidetty puhe, 21. huhtikuuta 2005).

Tämä taipumus lykätä aikuisen velvollisuuksia kuten avioliittoa ja perhettä on todellakin näkyvässä kirkkomme nuorten aikuisten keskuudessa. Avioliiton keskimääräinen solmimisyksikö on noussut muutamana viime vuosikymmeninä, ja kirkon aviopareille syntyvien lasten määrä on laskenut. Vanhin Nelsonin takkavalkeailan sanoma kolme kuukautta sitten, "Usko ja perheet", käsitteli tätä aihetta, ja se on myös osa minun aihettani "Elinikäinen omistautuminen". Siksi kerronkin lopuksi joistakin huolistista, jotka koskevat joitakin nykyisiä käytäntöjä kirkon nuorten naimattomien aikuisten ihmissuhteissa Pohjois-Amerikassa.

Asioista perillä olevat tarkkailijat raportoivat, että seurustelu on lähes kokonaan kadonnut yliopiston kampeuksilta ja nuorten aikuisten keskuudesta yleensä. Sen on korvannut toiminta, jota kutsutaan "hengaillemiseksi" (ks. Bruce A. Chadwick, "Hanging Out, Hooking Up, and Celestial Marriage", julkaisussa *Brigham Young University 2002–2003 Speeches*, 2003, s. 1–8). Te ilmeisesti tiedätte, mitä se on, mutta minä kuvailen sitä avuksi niille meistä, jotka ovat keski-ikäisiä tai vanhempia tai muutoin asiasta tietämättömiä. Hengaileminen koostuu joukosta nuoria miehiä ja joukosta nuoria naisia, jotka tekevät jotakin yhdessä ryhmänä. Se on hyvin erilaista kuin seurustelu.

Niiden avuksi teistä, jotka ette ole keski-ikäisiä tai vanhempia, minun on ehkä kuvailtava, mitä seurustelu on. Toisin kuin hengailu, seurustelu ei ole joukkueurheilua. Seurustelu on liikkumista pareittain, jotta koetaan sellaista kahdenkeskistä toveruutta ja tilapäistä sitoutumista, joka joissakin harvinaisissa ja kallisarvoisissa tapauksissa voi johtaa avioliittoon.

Mikä on tehnyt seurustelusta sukupuuttoon kuolemassa olevan lajin? En tiedä varmasti, mutta voin nähdä joitakin siihen vaikuttavia tekijöitä:

1. Maailmassa vallitsevat kulttuuriarvot ovat voimakkaasti sitoutumista vastaan perhesuhteissa. Esimerkiksi avioero on tehty laillisesti helpoksi ja lasten hankkimisesta on tullut epäsuosittua. Nuo paineet olla sitoutumatta ovat aivan ilmeisesti auttamasaa Paholaista hänen vastustaessaan Isän suunnitelmaa lapsiaan varten. Tuo suunnitelma lepää pidettyjen liittojen tai sitoumusten varassa. Mikä sitten viekin meitä pois sitoumuksista, heikentää kykyämme olla osallisina suunnitelmassa. Seurusteluun liittyy sitoutumista, vaikka vain muutaman tunnin ajaksi. Hengailu

ei edellytä minkäänlaista sitoutumista, ei ainaakaan miesten taholta, jos naiset hoitavat ruoan ja tapaamispaikan.

2. Naisliikkeen tasa-arvoistava vaikutus on vaikuttanut seurusteluun ehkäisevästi. Kun naisten valinnanmahdollisuudet ovat lisääntyneet ja jotkut heistä tulleet aggressiivisemmiksi, muutamista miehistä on tullut haluttomia osoittamaan perinteistä miehistä aloitekykyä kuten pyytämään treffeille, ettei heihin vain liitettäisi kauhistuttavaa "miessovinin" leimaa.
3. Hengailua romantisoidaan naimattomia koskevissa tv-ohjelmissa.
4. "Treffien" tarkoitus ja merkitys on myös muuttunut sellaisella tavalla, että ne on hinnoiteltu pois markkinoilta. Näin tämän suuntauksen alkavan nuorempien lastemme keskuudessa. Olipa syy mikä tahansa, lukioikäisistä pojista tuntui, että heidän oli tehtävä jotakin taidokasta tai erikummallista pyytäänsä tyttöä treffeille, etenkin johonkin tapahtumaan kuten päättäjäistanssiaisiin, ja tytöistä tuntui, että suostuessaan pyyntöön heidän täytyi tehdä samoin. Lisäksi treffeistä oli tullut jotensakin kallis tuote. Näin sitä hieman BYU:n kampuksella 1970-luvulla. Muistan nähneeni erään parin päivällisellä, jonka heidän ystävänsä tarjoilivat heille liikennekaistojen välisellä keskikaistaleella aivan BYU:n jalkapallostadionin eteläpuolella.

Kaikki se teki seurustelusta vaikeampaa. Ja mitä taidokkaammat ja kalliimmat treffit, sitä harvempia ne olivat. Kun treffit harvenevat ja tulevat taidokkaammiksi, se näyttää luovan odotuksen, että treffit viittaa vakaavuuteen tai jatkuvaan sitoutumiseen. Sellainen odotus vähentää seurustelua vielä enemmän. Poissa ovat kömpelöt ja edulliset puhelinsoitot, joilla vanhempanne, isovanhempanne ja minä asian hoitivat. Sellainen soitto sujui jotensakin tähän tapaan: "Mitäs teet tänä iltana?" "Lähtisitkö leffaan?" Tai: "Käytäisiinkö kävelyllä keskustassa?" Sellaisilla edullisilla treffeillä voi käydä usein eivätkä ne ole uhkaavia, koska ne eivät näytä viittaavan jatkuvaan sitoutumiseen.

Yksinkertaiset ja useammin toistuvat treffit antavat miehille ja naisille mahdollisuuden "shoppailla ympäriinsä" tavalla, jonka avulla voi tehdä kattavampaa arviota ehdokkaista. Vanhanaikaiset treffit oli erinomainen tapa tutustua vastakkaisen sukupuolen edustajiin. Se kannusti keskusteluun. Sen avulla näki, kuinka toinen kohtelee

muuta ja kuinka sinua kohdellaan kahdenkeskisessä tilanteessa. Se antoi mahdollisuuksia oppia aloittamaan kypsä ihmissuhde ja pitämään sitä yllä. Mitään tällaista ei tapahdu hengaillessa.

Naimattomat veljeni ja sisareni, noudattakaa yksinkertaista treffimallia, niin teidän ei tarvitse tehdä shoppailuanne Internetin juttutuvisissa tai seurustelupalveluiden kautta – kaksi vaihtoehtoa, jotka voivat olla hyvin vaarallisia tai ainakin tarpeettomia ja tehottomia.

On vielä yksi mahdollinen vaikuttava tekijä, joka ehkäisee seurustelua ja edistää hengailukulttuuria. Monien vuosien ajan kirkko on neuvonut nuoria aloittamaan seurustelun vasta 16-vuotiaana. Ehkäpä jotkut nuoret aikuiset, etenkin miehet, ovat vieneet tämän viisaan neuvon äärimmäisyyksiin ja päättäneet aloittaa seurustelun vasta 26- tai jopa 36-vuotiaana.

Miehet, jos olette palanneet lähetystyöstänne ja noudattatte yhä poika/tyttö-kaavaa, jota teitä neuvottiin noudattamaan, kun olitte 15-vuotiaita, teidän on nyt aika kasvaa aikuisiksi. Kootkaa rohkeutenne ja etsikää ihmistä, jonka kanssa kulkea parina. Aloittakaa muutamilla treffeillä muutamien nuorten naisten kanssa, ja kun tuo vaihe johtaa hyvään tulevaisuudennäkymään, edetkää seurusteluun. Nyt on avioliiton aika. Sitä Herra haluaa nuorille aikuisille pojilleen ja tyttärilleen. Miehillä on aloite käsissään, ja teidän miesten pitäisi käyttää sitä. Ellette tiedä, mikä treffit on, ehkä tämä määritelmä auttaa. Kuulin sen 18-vuotiaalta lapsenlapseltani. Treffien täytyy täyttää kolme ehtoa: Ne on 1) etukäteen suunniteltu, 2) maksettu ja 3) niillä ollaan kahdestaan.

Nuoret naiset, vastustakaa liikaa hengailua ja kannustakaa treffeihin, jotka ovat yksinkertaisia, halpoja ja usein tapahtuvia. Älkää tehkö nuorille miehille helpoksi hengailua ympäristössä, johon te naiset järjestätte ruoan. Älkää tukeko siivelläelämistä. Ajoittainen toimiminen ryhmässä käy kyllä, mutta kun näette miehiä, joiden pääasiallinen kanssakäyminen vastakkaisen sukupuolen kanssa on hengailua, niin mielestäni teidän pitäisi lukea ruokakaappi ja panna etuovi säppiin.

Jos teette niin, teidän pitäisi myös ripustaa näkyviin kyltti: "Avautuu kahdenkeskisille treffeille" tai jotakin sen tapaista. Ja nuoret naiset, tehkää näille ujoille miehille helpoksi pyytää teitä yksinkertaisille, huokeille treffeille. Teette sen helpommaksi välttämällä vihjailemasta, että treffit on jotakin hyvin vakavaa. Jos aiomme saada nuoret miehet pyytämään naisia useammin treffeille, meidän on sovittava yhteisistä odotuksista, että treffeille lähtö ei

tarkoita jatkuvaa sitoutumista. Lopuksi, nuoret naiset, jos torjutte treffikutsumun, olkaa ystävällisiä. Muutoin voitte murskata hermostuneen ja ujon kysyjän ja tuhota hänet mahdollisena treffeilläkävijänä, ja se voi vahingoittaa jotakuta toista sisarta.

Naimattomat nuoret ystävieni, neuvomme teitä kanavoimaan seurustelunne vastakkaisen sukupuolen kanssa treffeillä käymiseen, jolla on mahdollisuus kypsyä avioliittoon, ei hengailuun, jolla on vain mahdollisuus kypsyä joukkueurheiluksi amerikkalaisen jalkapallon tapaan. Avioliitto ei ole ryhmätoimintaa – ei ainakaan, ennen kuin lapsia tulee melkoinen määrä.

Sisaret, te näytätte nauttivan siitä, että olen etupäässä keskittynyt naimattomien miesten velvollisuuksiin. Nyt minulla on muutama sana sanottavana naimattomille naisille.

Jos vain kulutatte aikaa odottamalla mahdollisuutta päästä naimisiin, lakatkaa odottamasta. Teillä ei ole kenties tässä elämässä koskaan tilaisuutta solmia sopivaa avioliittoa, joten lakatkaa odottamasta ja alkakaa toimia. Valmistautukaa elämään – jopa naimattomaan elämään – hankkimalla koulutusta ja kokemuksia ja suunnittelemalla. Älkää odottako, että onni työnnetään syliinne. Etsikää sitä palvelemalla ja oppimalla. Tehkää itsellenne elämä. Ja turvatkaa Herraan. Elinikäisen omistautumisenne tulee noudattaa kuningas Benjaminin neuvoa huutaa "avuksi Herran nimeä päivittäin ja [pysyä] lujina uskossa siihen, mikä on tuleva" (Moosia 4:11).

"He hallitsevat itse itseään"

Nyt, naimattomat sisaret, kutsun tässä vaiheessa puhujakorokkeelle asiantuntijan. Hän on vaimoni Kristen, joka aikuisiällään oli naimaton noin 35 vuotta, ennen kuin menimme naimisiin. Pyydän häntä tulemaan tänne ja kertomaan meille, mitä hänellä on sydämellään.

Sisar Kristen Oaks: Kiitos, vanhin Oaks. Menin naimisiin ollessani yli viidenkymmenen, ja minusta tuntuu kuin minusta olisi tulossa ikäihmisten mainostyttö.

Ennen kuin aloitan, haluan kertoa teille, kuinka paljon taivaallinen Isänne rakastaa teitä. Olemme Oaklandissa, ja olen käynyt vierailukeskuksessa kadun toisella puolen täällä palvelevan lähetysjohtajan Robert Baumanin kanssa. Näimme Kristus-patsaan ja sanoman elävästä Kristuksesta, ja se kosketti sydäntäni. Tämä on teidän aikaanne. Tehkää siitä arvokas omistamalla se taivaalliselle Isällemme.

Rakastan vanhin Packerin ajatusta sovituksista. Sovitus ei ole jotakin, mikä tapahtuu elämämme loppupuolella. Se on jotakin, mitä tapahtuu joka päivä elämässämme. Ja niinpä sanonkin naimattomille sisarillemme: Käyttäkää sitä.

Voi olla hyvin tuskallista olla naimaton niin pitkän aikaa, etenkin perhekeskeisessä kirkossa. Tiedän, miltä se tuntuu. Viisikymmenvuotispäivänäni lankoni luki lehteä. Hän sanoi: "Hei, täällä lehdessä sanotaan, että mahdollisuutesi joutua terroristin tappamaksi ovat paremmat kuin mahdollisuutesi päästä naimisiin." Tiesin, että seurustelu on vaikeaa, kun hän sanoi niin, mutta älkää luovuttako. Seurustelu ei ole terroristitoimintaa.

Haluan myös sanoa teille: Olkaa tasapainossa. Naimattomana naisena minun täytyi jatkaa elämääni. Hankin tohtorintutkinnon ja sitten uppouduin niin ammattiini, että unohdin olla hyvä ihminen. Sanoisin jokaiselle tässä huoneessa: Muistakaa aina, että ensimmäinen kutsumuksenne on äidin tai isän kutsumus. Kehittäkää kotoisia kykyjä, rakkauden kykyä ja palveluksen kykyä. Naimattomana minun täytyi lähteä etsimään palveluprojekteja, ja nyt minulla on sellainen pöydän toisella puolen. Olen hyvin kiitollinen siitä.

Lopuksi ajattelen kipeitä aikoja elämässämme. Niitä tulee, olittepa naimattomia tai naimisissa. Ehkä teillä on lapsi, joka on hyvin sairas, tai joku läheisenne kuolee, tai on elämänvaihe, joka on hyvin yksinäinen. Saatatte menettää työpaikan tai olla tilanteessa, jota ette voi mitenkään hallita, kuten pitkällisen sairauden kohdalla. Pyytäisin teitä pyhittämään sen taivaalliselle Isälle. Helamanin kirjan kohdasta 3:35 luemme, että jos me käännämme sydämemme Jumalan puoleen, niin kaikki tekomme pyhittävät meitä, ja niin jokainen hetki on siunattua aikaa.

Olette suosikkiryhmäni maailmassa. Te olette minulle rakkaimpia, koska minä tiedän, miltä tuntuu olla teidän saappaissanne, sillä olin niissä hyvin, hyvin pitkän aikaa.

Haluan teidän tietävän, että tämä on elävän Jumalan kirkko, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Tämä on Hänen kirkkonsa. Olen hyvin kiitollinen siitä, että meillä on elävä profeetta, presidentti Gordon B. Hinckley. Ja ennen kaikkea tiedän, että meillä on taivaallinen Isä, joka rakastaa meitä, aivan kuten Hän oli paras ystäväni, kun ei ollut ketään muuta, joka olisi rakastanut minua. Sanon tämän Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Vanhin Dallin H. Oaks: Kiitos, Kristen. Veljet ja sisaret, jos teitä mietityttää jokin siinä, mitä olen juuri sanonut, kuunnelkaa hyvin tarkoin sitä, mitä sanon nyt. Ehkä olet nuori mies, joka tuntee paineena sen, mitä olen sanonut tarpeesta aloittaa treffeillä käyminen, joka voi johtaa avio- liittoon, tai nuori nainen, jota huolettää se, mitä olen sanonut tarpeesta mennä eteenpäin elämässäsi.

Jos tunnet olevasi erikoistapaus, niin että voimakkaat neuvot, joita olen antanut, eivät sovellu sinuun, älä kirjoita minulle kirjettä. Miksi pyydän sitä? Olen oppinut, että sellaiset suorat neuvot, joita olen antanut, johtavat suureen joukkoon kirjeitä jäseniltä, jotka tuntevat olevansa poikkeus, ja he haluavat minun vahvistavan, että se, mitä olen sanonut, ei kerta kaikkiaan sovellu heihin heidän erityisissä olosuhteissaan.

Selitän, miksi en tarjoa paljonkaan lohtua vastauksessa sellaiseen kirjeeseen, kertomalla teille kokemuksesta, joka minulla oli erään henkilön kanssa, jota yleinen sääntö vaivasi. Pidin puheen, jossa mainitsin kaskyn: "Älä tapa" (2. Moos. 20:13). Jälkeenpäin eräs mies tuli luokseni silmät kyynelissä sanoen, että se mitä olin sanonut, osoitti, ettei hänellä ollut mitään toivoa. "Mitä tarkoitat?" kysyin häneltä.

Hän selitti, että hän oli ollut konekiväärinmiehenä Korean sodassa. Rintamahyökkäyksessä hänen konekiväärinsä oli niittänyt maahan joukoittain vihollisen jalkaväkeä. Sotilaiden ruumiit kasaantuivat niin korkeaksi kasaksi hänen aseensa edessä, että hänen ja hänen miestensä oli työnnettävä ne tieltään, jotta he kykenivät säilyttämään ampuma-alueensa. Hän oli surmannut sata, hän sanoi, ja nyt hänen täytyi olla matkalla helvettiin sen vuoksi mitä olin puhunut Herran käskystä: "Älä tapa."

Selitys, jonka annoin tälle miehelle, on sama selitys, jonka annan teille, jos teistä tuntuu, että olette poikkeus siihen, mitä olen sanonut. Johtavana auktoriteettina minun velvollisuuteni on saarnata yleisiä periaatteita. Kun saarnaan, en yritä määritellä kaikkia poikkeuksia. Joihinkin sääntöihin on poikkeuksia. Uskomme esimerkiksi, että käskyä ei ole rikottu, kun tappaminen johtuu laillisesta määräyksestä aseellisessa konfliktissa. Mutta älkää pyytäkö minua sanomaan mielipidettäni poikkeuksestanne. Minä opetan vain yleisiä sääntöjä. Se, soveltuuko poikkeus teihin, on teidän vastuullanne. Teidän täytyy selvittää se yksilöllisesti itsenne ja Herran välillä.

Profeetta Joseph Smith opetti tämän saman asian toisella tavoin. Kun häneltä kysyttiin, kuinka hän hallitsee

niin moninaista pyhien ryhmää, hän sanoi: ”Minä opetan heille oikeita periaatteita, ja he hallitsevat itse itseään” (John Taylorin lainaamana artikkelissa ”The Organization of the Church”, *Millennial Star*, 15. marraskuuta 1851, s. 339). Siinä, mitä olen juuri sanonut, opetan vain yksinkertaisesti oikeita periaatteita ja kehotan teitä kutakin toimimaan näiden periaatteiden mukaan hallitsemalla itseänne.

Veljet ja sisaret, on ollut ilo olla kanssanne. Rukoilen, että se mitä tänä iltana on sanottu, kulkeutuu sydämeenne ja että ymmärrätte sen Pyhän Hengen voimalla samassa tarkoituksessa kuin se on sanottu eli siunaukseksi elämäänne, tuomaan lohtua vaivatuille ja vaivaamaan niitä, jotka tuntevat olonsa mukavaksi.

Tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko. Hän kärsi ja Hän kuoli kauheissa tuskissa Getsemanessa ja Golgatalla antaakseen meille vakuutuksen kuolemattomuudesta ja mahdollisuuden iankaikkiseen elämään. Rukoilen, että Herra siunaa meitä jokaista, kun pyrimme pitämään Herran käskyt, kohottamaan katseemme vielä korkeammalle ja saavuttamaan päivittäisissä päätöksissämme sen, mitä olen kutsunut levolliseksi ja vakaaksi elinikäiseksi omistautumiseksi. Tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko, joka on palautettu näinä myöhempinä aikoina pappeuden voimineen ja jossa on Hänen evankeliuminsa täyteys. Siitä todistan rukoillessani Herran siunauksia teille, mainiot ystäväni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.